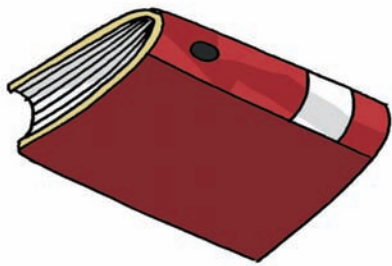

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠIACI

V AKCII

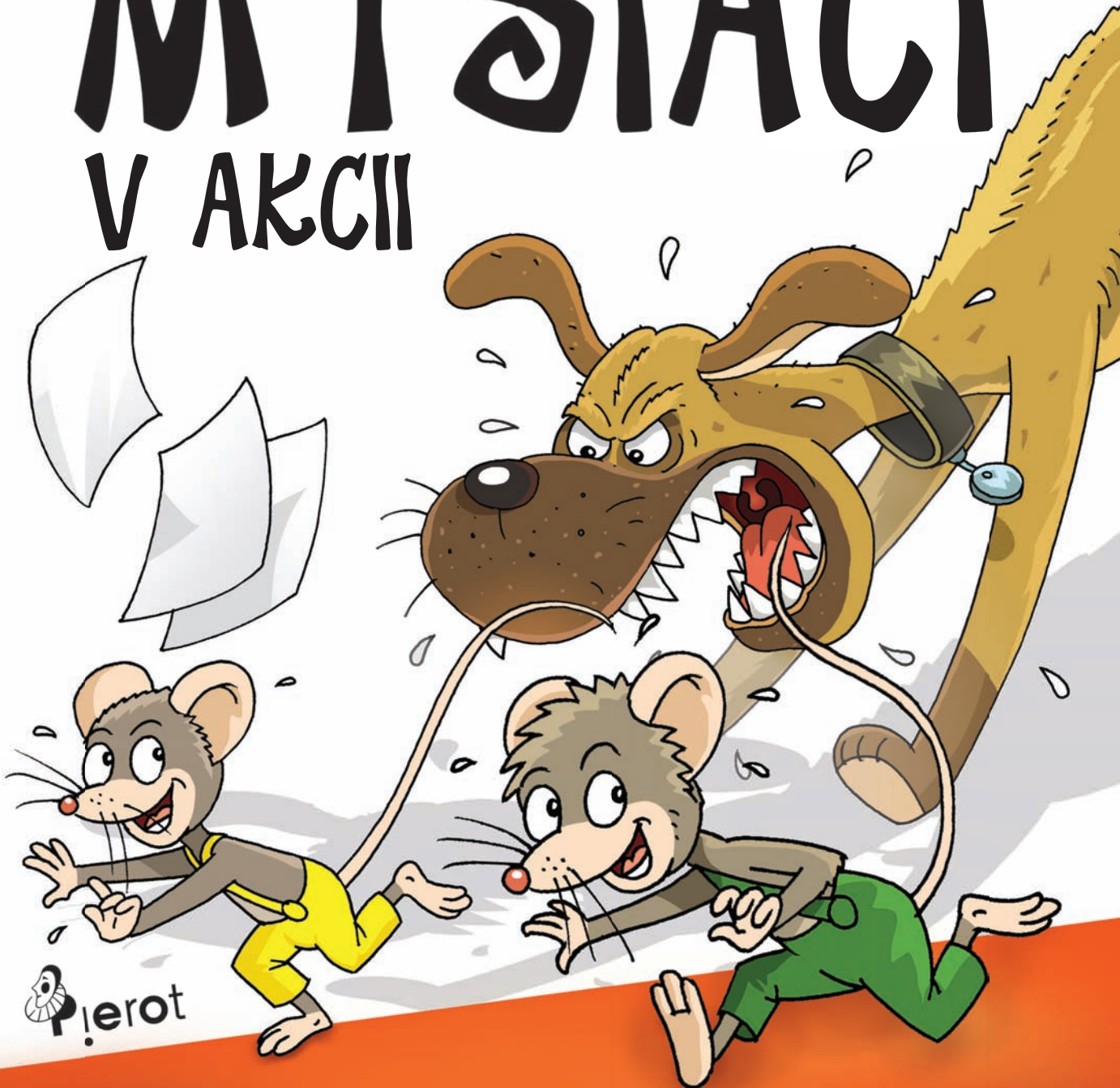

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠIACI

V AKCII

 Pierot

Prvý diel
tohto úžasného
dobrodružstva

Tak toto sú myšiaci Adko a Maťko.

V predchádzajúcej knižke sme ich opustili práve vo chvíli, keď sa nedopatrením dostali do policajnej tašky. Ono to ani nedopatrenie nebolo, skôr zúfalý útek pred kocúrom. Zmizli v nej práve včas. Stačilo málo a chytil by ich.

Krčili sa až v jej najzadnejšom kútiku. Zvonku k nim doľahol len nahneváný hlas starého policajta:

„Ideš, potvora!“

To kocúra chytil za chvost, keď sa mu dobýjal do tašky.

Ešte počuli, ako niečo s veľkým rachotom spadlo. To Rybárik hodil po kocúrovi papuču a od veľkého rozrušenia netrafil. Miesto toho trafil porcelánovú vázičku na stĺpiku pri schodoch. „Dokelu,“ hromžil starý pán.

Počuli ešte výhražné mňaukanie: „Veď počkaj, myšiak, keď vylezieš.“

Obaja bračkovia sa báli vystrčiť čo i len nos. Ukryli sa až úplne na dne policajnej tašky. Vo sne by im nenapadlo, aké dobrodružstvo tým pre nich začína.

TO BOLO O VLÁSOK, ALEBO O MYŠÍ CHLP?

„Som rád, že sa nikomu nič nestalo,“ zahučal starý strážnik a chystal sa na odchod. Tašku si ledabolo prehodil cez plece. Myšiaci Matko a Ad'ko si pripadali ako na veľkej hojdačke. Niežeby na nej niekedy boli, ale videli ju z okna, keď bol na námestí jarmok. Zosypali sa na dno tašky ako dva zemiaky.

Potom sa však taška znenazdajky otvorila. Dovnútra, i do jej najtemnejšieho kútika preblesklo mdlé svetlo lampy, ktorá odnepamäti stála v obývačke hneď vedľa pohovky. „Prepánajána, teraz nás majú,“ zľakol sa Ad'ko.

Obaja sa prikročili a čakali, čo sa stane. Nestalo sa však nič. Vôbec nič. Len im na hlave pristál blok, do ktorého si policajt robil poznámky, ceruzka a to bolo všetko. Tlstými neohrabanými prstami ju opäť zavrel a rozhodným krokom sa vydal von k služobnému autu, na ktorom stále ešte blikal výstražný majáčik.

Hodil tašku na zadné sedadlo,
uvelebil sa vpredu na mieste spolujazdca
a vyštartovali.

„Braček, to sme ale mali šťastie, čo?“ vydýchol si Ad’ko. Tváril sa svetácky, ale zuby mu od strachu vyklepkávali morzeovku. Potom mu to však nedalo a pomaly liezol taškou nahor, aby sa pozrel, čo sa deje. Vyšplhal sa až k zadnému oknu policajného automobilu.

„MAŤKO, MAŤKO,“ pišťal tak potichu, že ho skoro nebolo počuť.
„Niekam nás vezú! Čo budeme robiť?“